

Српска читаоница "Лаза Костић" у
Сомбору

АЛМАНАХ ЛЈУБАВИ 4

Сомбор 2025.

Алманах љубави 4

Издавач

Српска читаоница "Лаза Костић" у Сомбору

За издавача

Борислав Аврамовић

Уредник

Тихомир Петровић

Корице

Тина Тркуља

Графичка обрада

Боривоје Петровић

Штампа

СВЕН Ниш

Тираж

300

Драгиша Ераковић
НАЈЉУБАВНИЈА ПЕСМА

Више нема мене
Сада нема тебе
Сад има нас!

Мирјана Трнавац

СВЕ САМЉИ

*Све самљи.
Сном, њоходиш ме њуђа.
Грешнији сам кад самођан те зовем.
Туђа су деца из њебе њрођлакала.*

(Момчило Настасијевић, *Да ми*)

Никуда не води ме сан,
Онај, у коме ми се дан
У бол ноћи преточи:
Све самљи.
Залеђене ти зенице ока
Зобљу моје бисере.
И незалеђен ми лед, док
Сном њоходиш ме њуђа.
Одасвуд бол надире
Када желим да нестанем,
Да жељом ископним.
Грешнији сам кад самођан те зовем.
Узалудност наде ми убија
И цветове суши
Док те зовем.
Туђа су деца из њебе њрођлакала.

Ненад Плавшић
ИЗГУБЉЕНИ РАЈ

I

Завапио демон из дубине неистражене свести,
залеђена страва саливена у крви и спремна да заблиста,
полако, несигурним кораком испитујем хоћу ли је срести,
ил' поново ћутећ' да мрем пред крстом господа Христа?
Попут пожара тиња циник у месечевом горком ходу,
у огледалу истине неки нови одраз мени сличан,
изгубљен у лагумима похоте тражећ' безусловну слободу,
премудро схватајући да за љубав више није вичан..
Ноћ и звезда пратиља да ме из несанице прене,
Мефисто на рамену заподенуо још један круг,
на кроз осмех репетицијом буди замукле успомене,
тврдећ' шапатам да је молитва мој најбољи друг..
А она... негде на крилима јорданских власи,
у гласу јој светлуца и даље исти неокајани пораз,
свилене груди бројаница хиландарска пркосно краси,
над чистотом жеље преузвишено дрхти аријевски образ..
Не опомињи ме враже, ноћас и трезан пут пакла пратим,
читава поворка небесна труби, нова душа на починак се спрема,
окренућу се још једном, можда задњу слутњу прошлости да вратим,
и препустим забраву све оно чега више нема..

II

Под шапком мрака утапа се живот у модре даљине,
на прстима од стакла нижу се псалми Давидови као магновење,
шушти лишће, митарства јецајима ближе низине,
кроз ветар спушта се глас, песма, божанско откровење..
Не препознајем више ни трагове смеха
што под прозором заборава тискају бреме,
ал' понекад, тако, умивен бдењем, припитомим хорде греха,
да тек на трен зауставим залуд утрошено време..
Корацима бележим сваку мисао прожету Заветом,
трепери снага под налетима страха и горчине медне,
курва је судбина... мистериозна луда што господари светом,
варљиве су очи њене: покаткад вреле, покаткад ледне..
Снивају обриси бреза о бескрају светлости,

у стаблима немирни новембар мирише на њене груди,
аљ нехајна магла спутава машту, покушаје блискости,
опомињући да смо ипак, само мали, сићушни људи...
Оседлао недодир усковитлана пространства нигдпне,
испуцала јесен блешти под ногама изгубљеног раја,
у налетима ветра гнезди се тама — невеста тишине
и расте, расте близина нђсвести уткана у проклетство промашаја...

Радославка Лазић

ОБЗНАНИ МИ СЕ

У дрвореду помрчина расте.
Немоћ и свемоћ у јединицама чаме.
Сви су ми криви!
И све и свја!
На љуте, помислих, још једну љућу додаћу.
^адо бих, што никад нико никога није,
Лепотом обујмио,
Страстима неоседлане ждребице,
Дивљим жаром разастирао,
Докле год ми поглед досеже.
Свој домет знам.
Слике ми утисни, вечно да гледам у те.
Добро је за мене, окрепићу се.
Чулима читаћу, гладна и тешка.
У несвест си ми продро, опне поцепао,
Маску намештену изместио.
У космосу комешање, несвесно се освети-
ло,
Учешће своје тражи.
И нађе!
Обзнани ми се у виду тебе, душо моја.
На обичне речи право немаш.
Врцај, ко из саћа мед.
Ја коприву мрт голим чупам,
Жестоко, ме љубав жежи.
Из лика, у облик преселићу сс.
Формулу срочих, боле поништих!
И није сан, додирнула сам!

Драган Радованчевић
ОНА НИЈЕ ЗНАЛА, АЛИ ЈЕ БИЛА

Нисам је волео.
Слушао сам је.
Као што се слуша бол
који прети да проговори.
Кад се смејала,
птице су застајале у лету.
Кад је ћутала,
ја сам постајао стена
која се сећа
да је некад имала срце.
Њене шаке нису миловале.
Оне су памтиле.
Њене очи нису гледале.
Оне су испитивале
шта сам изгубио
пре него што сам је срео.
Нисам је жудео,
него сам је удахнуо.
Као ваздух који боли.
Као име које одзвања у костима.
Кад сам је први пут додирнуо,
нисам осетио кожу,
него повратак.
Као да сам се вратио у тело
које сам давно напустио.
Она није знала шта значи бити вољен.
Ја сам јој то показао —
без речи.
Само дахом,
само присуством.
Не волим је јер је моја.
Волим је јер је била празна,
а није знала.
Ја сам је испунио
својим недостатком.

Сад, кад прође поред мене,
не каже ништа.
Али моје тело памти.
Моје тело препознаје
тишину која боли.
То је љубав.
Не додир.
Не реч.
Не обећање.
Љубав је;
знати да некоме недостајеш
чак и када те више не жели.

Милевка Тодоровска

ЉУБИМ ТЕ НОЋАС

Љубим те ноћас у песму тишине,
где звезде шапћу оно што кријем,
у стиху сваком срце ми сине,
док љубав твоју сновима пијем.
Нема те крај ме, а тако си блиска,
у речи свакој, у сваком стиху,
као да душа моја те стисла
у песму где царује моја мисла..
Љубим те ноћас кад нико не зна,
и када светом мир сновима влада,
у свакој рими, у свака бездна,
ти си ми жеља, ти си ми нада.
Љубим те тако — без гласа, без страха,
у срцу што пати, у песми што траје.
Љубим те ноћас... док месечина плаха
на уснама мојим твоје име стаје.
У свако слово песме ове моје
исписана је љубав, и име твоје,
као аманет у души за нас двоје
љубав води кроз сва времена.

Гордана Опалић
НА МЕСЕЧЕВОЈ ПУЧИНИ

У углу собе
остављам ти
осмех...
Отварам окно,
да зраци месечине
продру у утробу
простора,
где ће играти
по правилима
неписаним.
Тако обасјана
соба је деловала волшебно,
узнемиравајући чула
која су у углу собе
остављала трагове недозвољеног,
што јој је давало
укус незаситости сталне потребе
да обавијаш руке око тела,
које те је обасјано месечином
мамило...
Осећаш ли укус пролазности?
Стискаш дланове
из којих цури време
Одвојени, измишљамо
игру на месечевој пучини,
бележимо тренутке...
Нема кајања, нема јецаја
за доживљај вредан живота.
Зато остављам осмех у углу собе...
Свећњак и чинију,
гнездо за васкшње јаје...
Знаћеш да је постојало,
да то није сан
сплетен од месечевих зрка...
Да, то је био живот ван времена и закона.

Не, ово није опроштај,
ово није слово о растајању...
У лудилу кој е хара,
за сваки случај,
оставила сам ти осмех
у углу собе,
у којој си ме волео
огрнуту месечином...

Александра Мијић

ПЛАШЉИВЕ НАДЕ

Зар си морао
у оку да ми се заломиш
кад је невреме стало?
Зар су ми руже сломиле трње,
зар је тренутак-мало?
Заласци сунца, зар нису речи
што су негде отекле?
Да л је тренутак од века пречи,
да л су од плача усне набрекле?
Плашљиве наде да ли се зброје
у молитву срца?
Зарасле ране, да ли се гноје
на погледу од сунца?
Руком од свиле, само ме купи,
кроз око кад ме убодеш.
Стакло око мог срца покупи
да га у време забодеш.

Тања Милутиновић

ШАМАНСКА

Девојко са прстима од путера
Пребиреш дирке по мом челу
Свираш неку древну мелодију
Откопану успаванку
Спушташ ми прсте на капке
Затварам очи и будим се
Избијају младице и врбово лишће
Додирујеш ми слепоочнице
Знаљачки обилазиш бол
Моје било удара све јаче
Не знам која си отворила врата
Да ли прошлости или невидљивог света
Не знам где ме је пренела
Ова луда успаванка
Опкољаваш ме као бајалица
Прапотопске чаробнице
У обличју деве
Гута ме вртлог од твојих мишица
Глатког стомака
Вижљастих бутина
Ти си спирала која ме подиже
Ти си млада пијавица
И ја пресрећем рањавајућу
Тврдоћу твога погледа
Са којом ме закиваш у једну тачку
Док Морзеова музика свира
Уцену вештих прстију
Твоје дојке полуголе
Гризу обруч од тканине
И где чуда
Отварају се бљештави кругови
Умиљате копије сунца и месеца

Драган Недимовић

КЛОВН

Била си у хаљини
сатканој од маште,
имала си прстен од папира,
а на уснама боју црног дуда.
Или је то била крв?
Кловн је стајао у сенци
уличне светиљке.
На лицу је имао
нацртан осмех и праве сузе.
Као да је знао нешто
што ја нисам.
Камење калдрме
летело је у небо
као што лете душе умрлих.
Казалке сата су се окретале
као рингишпил,
листови календара
су се цепали у ковитлацу
изненадне олује,
звезде су падале,
сунце је скакало горе-доле,
твоја хаљина је нестала,
прстен изгорео,
а усне, усне су ти биле искривљене
у неми оптужујући грч.
Свирали су блуз
када су сахрањивали кловна.
Кажу да му се осмех размазао,
али да су сузе остале.

Рада Ђошан Китић

КАД БИХ БИЛА

Кад бих била дугме на твоје капу, док још зимско Сунце нови данак буди, ступила бих смјело у ту битку љуту, да заштитим тебе од ледене студи.
Кад бих била трава куд ти ноге газе, предвечерја благог, у љетноме дану, стерала бих меке влати да припазе, да на стопалима не направиш рану.
Кад бих била облак меки, онај бијели... Онај што се неба плаветнилом шета, носила бих тебе куд ти душа жели, носила те њежно на пут око свијета.
И ништа ми за те не би тешко пало, за љубав што примама, све ово је мало.

Љиљана Кљајић

ЗВЕЗДАНИ ДВОБОЈ НАД
КАЛЕМЕГДАНОМ

Изронио си из недостајањг.
једног априлског дана.
Лепо пискарало,
мамин и татин мезимац,
Незанимљив и кротак,
Наизглед чедан и млад...
Могли би на кафу, ако си слободна?
Могла бих...Ових дана...
(Хиљаде стрељаних птица у мојим груди-
ма.
Ниједна спремна на лет)
Потом...

Минути, сати. године...
Па безвремени Рај.
Лепет крила оживелих птица
у звезданом двобоју над Калемегданом...
Ватромет загрцнуте страсти
у наћвама брашњавог снега под нама...
Дорћолски мирис Дунава
у коме је потопљен у игри
твој брод од папира.
Могоа бих сандук од туге
За тобом, истесати,
Лећи у њега и умрети-писао си...
Могла сам бити птица
Заробљена на небу-читала сам...
Потом...
Минути, сати, године...
Па безвремени крај...

Весна Николић

У МОЈОЈ БАШТИ

Реци да нисам сасвим залутала
у песмама мојим, за тебе сам писала.
Витеже мој, о теби сам ћутала,
уместо ваздуха, дах твој сам дисала.
Ти појма немаш да сам нестала,
да у чекању к'о сенка бледим.
Моја је башта цветати престала
јер теби ни зрна песка не вредим.
Јледај ме, покушај да докучиш
да сам због тебе одбацила
живот, док чекам да одлучиш
да л' сам ти ишта значила.
Питај због кога још увек лутам
стазама зараслим, забаченим
и зашто залудну чежњу не спутам,
јер ништа не могу да променим.
Слутиш ли како ми пролазе сати
као да предуго путујем сама
и нико не може да ме врати
у златну врелину летњих дана.
Покажи ми куда да се упутим
до сада сам макар толико знала,
скривена у сунцокретима жути
видех да моја је звезда стала.
Под мојим небесима океан плави
дубокој модрини тајно се спремам,
док облаке сањам, на привидној јави
сем тебе, у оку никога немам.
И нема разлога да се стидим,
да признам - само ти постојиш.
Пусти ме близу, хоћу да видим
зашто ми речи још увек бројиш.
Услиши ми жељу, поведи ме
на скривено место, топло и тихо,
где нећу се плашити ледене зиме

и где нас неће видети нико.
Још ћу туговати, неизбежно,
осети дамаре, можда разумеш,
насмеши ми се, дотакни ме нежно,
онако како само ти умеш.

Тања Вучићевић

ПИСАЛА САМ

Писала теби сам ноћу,
кад земљом влада тишина.
Писала топлим сам стихом;
нежно га ткала словима.
Писала сваког сам јутра,
медом посипала речи.
Писала предано, дуго;
да сила љубав не спречи.
Сва писма послах ти ветром;
што шушти покрај прозора.
Срце ти даровах с кишом
и залих наш врт од снова.

Александар Ђурић

ПТИЦЕ & СТАКЛЕНИ ГОНГ

Птице смо од компаса без игле,
између нас сада крештим сам као звоно без бата.
Гацам по сузама што су се тек из кревета дигле,
губитком тебе дављеник сам, који љубав проси по отирачима испред врата
Птице смо од бицикала којима спада ланац,
између нас хитам у вис ову врећу тела.
Равнодушне уходе играју у месту и на леђима ме носе као ранац,
одузела си ми моћ љубљења - љубав су ми каменице од гела.
Птице смо од немушгих алки и резонатора,
између нас посрћем као потегнути ножеви.
У клозету ниже средње класе скидамо лица сва од табора,
играм ли и ја или сам закорачио у тунел пузавица - исцеђен из цеви.
Птице смо чије су једине стварности сипина кост,
између нас окивамсе у негве говора.
Дошао сам - без тебе - да умрем, али не умем - ваљда је то гордост,
живот ми је - без тебе - климактерични секс и лауреат без ловора.
Птице смо у напудерисаном мизансцену и са периком,
- између нас је беба-птица и каљ.
Позивам Бога за сведока препознатљивом риком,
види ме се у паклу за шанком - Жено од птица, додај ми из мрака тај маљ.

*(Одлећела си за казалькама. Ја малпиреширам еилоје да сазнам
јосле шебе ко)*

*Без твојих крила од казальки - ја сам варијације смрти,
ја сам анђеоски са водом у очима,
ја сам меланхолије и прут крти,
ја сам прогутани језик од глагола у псима.
Без твојих кљунова од канџи - ја сам обитавалиште,
ја сам слутње,*

ја сам просечна трилогија што наставак иште,
ја сам галаме у жижи ћутње.
Без наших ZHesda od њорођаја - ја сам сузе империја,
ја сам шевар у одливима реке Меконг,
ја сам - после демолиране изложбе - галерија,
ја сам стаклени гонг.

Љиљана Милосављевић
У СЛАВУ НОВИХ ДАНА

Дешава се понекад прослава
педесетогодишњице брака
свечане тоалете, музика
фотографије за успомену
у боји, таквих није било
и торта на три спрата
шампањац и ватромет
једино трубачи изостали
Први плес у друштву
бројних потомака
рођака и пријатеља
живот узалуд прошао није
да ли је било слатко
или горко заборавља се
Припити своје жене грле
давних дана присећају се
жене се пресабирају
да ли је могло и дугачије
срећом има их и после нас
а пола века је прошло
На растанку љубимо се
са родбином, слављеницима
и преосталим пријатељима
за здравље и срећан пут
имаће ко да нас испрати
једнога дана, нико не зна
шта је Творац замислио
добро је, било нам је лепо

Предраг Радак

ЗАУВЕК

На замамној морској обали Амалфија,
пун месец се купа у бистрој води, њ
нечујно трагајући за својим сребрним сјајем,
који се негде у бескрају стапа с ноћи.
Звездани свод око њега сјајем сија,
све планете су наш тајни сведок,
примаоци вибрација љубавних ротација,
које избијају из сваког атома нашег бића.
Само ти, ја и светлуцави морски талас смо овде -
имагинарна стварност или стварна имагинација
тренутка када наша срца заједно куцају
и трепере као мехурићи ароматичног шампањца.
Те магичне ноћи испунио ме је ехо „Strani amori ,
као фатаморгана стојиш испред мене, видим те јасно,
твој нежни додир ме уверава да нисам сама,
а снажан загрљај је спојио две душе у
једну.

Тишина коју нам је ноћ одарила — наћт је чувар,
скривен у загонетном кутку чаролије
из које извире светлост, галопира свуда око нас,
стапајући се с ноћи, месецом, галаксијом.
И одједном - преокрет: прохлад зароби топлину,
а густе облаци заклонише звездано небо.
Месец се више не брчка у мирном и бистром мору,
а из ноћи израњају кристали пахуљица.
Можда је ноћна идила потпуно променила свој лик,
подсећајући нас да леп тренутак не плени вечношћу.
Ноте наше песме ће заувек јасно одзвањати,
и моја љубав ће трајати - док на небу звезда има.

Моника Стојанова

ЧЕЖЊА ЗА САГОМ ПОРЕД МОРА

Тиха летња ноћ оставља свој траг
у времеплову месечевог златног одсјаја.
Лебдећи у загрљају сна који није стваран,
у замаху снова што плове, одједном - све је
моје:

и твоје очи, и твој глас, и твоја мека коса -
испуњена жеља сија као јутарња роса.

Плес чежње убрзава свој ритам,
док кроз њега весело тиња наша нада.
Догодио се налет мисли, сенки, емоција.
лабиринт искуства и учења што пролази
кроз њега.

Скромни, наранцасти љиљан спокојно цве-
та,

исконски мирис пушта да у етар одлети.
И усред олује - из тебе извире унутрашњи
мир,
меланхолију потискујеш негде дубоко у
себи.

И одједном тее животни лабиринт јасно
расплиће -
недостижна фатаморгана између сна и
јаве се оглашава

Светлана Бранковић

БИЛИ СМО

Ти стасала у кадифи и у свили,
На мени све вунено и конопљано.
Црна земља и небеса ми смо били,
Између је у два срца уписано.
Наполичар и надничар, босих ногу,
Ходао сам ливадама, стрњицима
Маштајући да ће доћи дан да могу
Тебе гледат' како сијаш међ свицима.
А случај је, игре ради, конце вуко
(У коме смо и ти и ја били лутке)
Чинио да, мучећи ме слатком муком,
Спознам твоје тајне кутке и облутке.
Била је то представа без гледалаца
Када звезде убедисмо да се склоне,
Сакривени и од мајки и отаца
Као некад оно двоје из Вероне.
Опанци и ципелице разбацани,
Зрикавац нам неку нову песму свира:
Све мирисе цветног поља у се стани,
Хаљиница изгужвана крај чакшира...

Цвијетин Баја Лобожински
БЛЕСАВИ ПОЕТА

Дрхти ми срце при помисли на те,
а душа ми болна непрестано грца.
Пребројавам драга минуте и сате
до задњег зрака залазећег Сунца.
Бауљам у тами као слепац да сам,
не назирем обрис прохујале среће.
Изгубљен у болу поодавно ја сам,
јер ме више радост озарити неће.
У овој тмини само снове снивам,
узалудно тебе у сновима тражим.
У очају горком име ти призивам
да бар ову тугу некако ублажим.
А ти си далеко, у другом си свету,
не хајеш више што о нама сањам.
Заборавила ти си блесавог поету
а ја теби срце још увек поклањам.

Драгица Ждралић

РИЈЕЧИ КОЈЕ НЕДОСТАЈУ

Волим тишину у којој те нема
А има те у ријечима
Које недостају
Има те у вјетру
Који ми се заплиће у косу
И пролази кроз трепавице.
Има те у шапату снова
У измјењеној стварности
У сликама које пролазе
У траговима које брише вријеме.
Има те и у емоцији
Која те препознаје,
У осмјеху који настаје
У гласу који шета по мосту срца,
У латици осјећања
Која мирише,
Има те у модром небу
И у облаку
Носиш моје мисли на изворе, има те у води,
чесма си
Инспирација, догодовштина и тренутак,
Има те и у сатима,
Пловиш низ минуте,
У секунди те заволим
Кад те нема,
А има те...

Загорка Бунтхорнсаде
ЂУМБИРОВА БАШТА

Посадићу ђумбир
у башти на мом балкону.
Да ми румено цвета,
да ме сећа на врела лета
у Банкоку и твој дом.
Да ме сећа на луде ноћи
и ране зоре,
кад смо на улици, мамурни,
негде на сточићу усамљеном,
усред вреве,
супу од риже гладно јели.
Да ме сећа на твоје село,
тамо далеко на југу.
Где океан запљускује пешчани жал
и дрвене кућице на једној нози.
Да ме сећа на месец, сребрне вале
и жељу да останем заувек ту..
Био је то наш заједнички сан,
који не досањасмо,
јер смо морали назад,
у хладни, далеки Јераман.

Наташа Милић

ВРАЋАЊЕ

Родићу се у твоме граду,
без успомена на Север,
на живот и смрт у сенци торњева.
Открићу те на осунчаном камену
и изгубити у хладовини маслињака.
Тражићу те - без наде;
мој глас ће се утопити у дозивања зрикава-
ца.

Хиљаду и први пут ћу издахнути
међу хладним лицима,
миљама северно од твог осмеха,
у нади да ће ме ново рођење,
као хиљаду претходних,
довести у твој град.

Марта Младеновић

ДВЕ ПОЛОВИНЕ

Две половине света постоје,
кошуље се из два дела кроје,
чарапе се у пару увек броје,
на ливади кошнице око којих пчеле роје.
Свега у универзуму по две половине има,
осека и плима,
суша и тропска клима,
риба са перајима и птица са крилима.
И нису исте те половине,
помало једна на другу личе
и кад су једна уз другу, тако су fine.
Једна без друге не могу, а то и не знају
док не дођу на крају,
на схвате да саме нису могле да трају,
а заједно су у рају.
Неке половине нису се још среле,
па не знају с ким ће вечност да деле.
С једног места на друго се селе
док не нађу парњак свој
ко две изгубљене, што су се поново нашле,
ципеле.
Онда корачају стопама чврстим заједно
ка неком далеком циљу,
до ког стигле не би ко једно,
а заједно свега је у обиљу.
Моја половина негде на свету постоји
и сваки дан ми љубављу обоји.
Обитавала сам годинама у заблуди,
срце на измаку беше да полуди
јер да је стваран нисам веровала,
па сам муке сестрама звала,
а он ко стена чврсто стоји
и чекао је да постане свемири моји.

Он и ја смо ко
минђуше две што су се раздвојиле,
па чекају тренутак да се опет споје
и будућност заједно да кроје
на ушима даме са шеширом,
да душа отвори прозоре широм,
да се напуни миром.
Јер опет једна крај друге јесу и имају сврху,
да заједно буду на врху.
И тако далеке постоје и живе,
помало посиве,
али не престају једна другој да се диве
и чекају дан када ће се напoкoн срести
и чути најлепше вести
да ће век заједно провести.

Ана Ђуровић

ГОСПОЋИЦЕ „ВИ“

Госпођице, шта ми учинисте?
У срце ми уђосте без куцања, лако.
Па се с чежњом борим свакога минута.
Ако је ово крај, нека буде тако!
Ваше ријечи, ко конци свилени,
што ми мисли везаше за час.
Однссоше ме у висине неслућене.
И заљубих се неповратно у вас.
Госпођице „Ви“, са уснама жудним.
Што шапатам љубе, живота ме стају.
Да ли знате да трен кад гледате у ме,
постаје вјечност у мом личном рају?
Да ли вам је неко икада рекао-
да сте као стих што се сам пише?
Да ли ви то знате чаролије неке?
Јер због вас ми душа престаде да дише
Не кривим ја вас, ни судбину луду.
Госпођице, гдје смо ми то стали?
Нек вас носи мир, без немира више.
Нисмо ни летјели а сасвим смо пали.

Јасмина Тркља

ПАХУЉА

Кад бих пахуља била
само бих у висинама
боравила.
Лака и прозрочна
лепршала на ветру,
у игри и слободи
себе препознавала.
Понекада бих се ипак
брижљиво спустила,
да дечаку усамљеном
међ' трепавице зађем
и сузе умијем нежно,
да на уснама застанем
остављеном драгом,
тихо шапнем да наде
још увек има,
и да остарелој мајци
косу украсим,
учинивши је поново
најлепшом вилом.
Кад бих пахуља била
све бих боли покупила
и однела далеко,
од путника уморних,
што муком крче земаљске путе.
А у небеским ширинама,
занесена плаветнилом зоре
на час бих залутала...
Ту би ме твоја љубав пронашла
и у крилу топлим нежно успавала.

Душан Секулић

ТРГ

Да тебе нема
овај трг би био
само један у низу
сивих плочника.
Раштркана јата голубова,
хладне камене коцке,
трагови безглавих шетача,
учмали дуги дани,
бескрајне тихе ноћи...
Загри ме!
Желим да будем
бронзани коњаник
у средишту света.

Младен Милојковић

САКРИО САМ РЕЧИ

Још си ми пред очима.
Шољица кафе на столу
и цигарета у углу усана.
Два сата изјутра.
Причаш ми о себи.
Лагано испијаш кафу
и палиш нову цигарету.
Ускоро ће сванути.
Држим те за руку.
Милујем ти прсте и ћутим
да не покварим тренутак.
Ти одлазиш сутра.
Нисам ти признао.
У срцу сакрио сам речи
што су ти биле намењене.
Ал' жеља ће остати.

Милка Миловац

ЉУБАВ

Љубав је гусар без једног ока
Што океанима немирним хара;
Не плаши је вода дубока
Она граби, весла, са пуно жара
Све док не освоји острво са златом
И накити се
Ланцем, прстеном, сатом...
И онда
Када испразни ковчеге бајне принцезе
Сједне у своје водене чезе
И само на води остане траг
На неког
Ко ти је био драг...
Љубав је разбојник с маском на лицу.
Шармира.
Доминира.
Под балконом серенаде свира
И пјесмом скрива срцеубицу.
Љубав је гром!
Потоп без кише!
Страшна олуја, пустош и кал.
Трка без смисла!
Вратолом!
Бујица што све трагове брише
Осим оног што се зове: Жал...
Љубав...
Љубав...
Преварантско весело слово!
Толико пјесама!!!
Толико прича!!!
Толико романа, а ништа ново!
Тријумфална капија на крају стратишта
Под којом почива и крунисан и губав,
Загрли те
Па заједно одете
Ти
И љубав...

Игор Миљковић

ДОК ЧЕКАШ ОНУ КОЈУ ВОЛИШ...

Док чекаш ону коју волиш
Минуту постају године
огрнуте у хладне пиџаме
а облаци мирна јагњад
пашућа тмину и самоћу
Сиве птице летећи ка сунцу
постају светле и беле као снег
Када си са оном коју волиш
клепсидра и глобус напрасно успоре
Безбрижно настављате игрице у песку
шапате брезама осмехе сеницама
Светлопишете све око себе
са птицом о вама у епицентру
И не смета вам ништа -
ни глад ни жеђ ни умор ни студ
љубопитни погледи ни новембарски дажд
Само погледи искричави стопе се
док усне чежњиво се гризу...
А када растанеш се са оном коју волиш
захваљујеш Богу
што постоји

Душан Симић

ЈЕДНОМ КАДА

Када срце и свој последњи ритам отплеше.
Боре истакну бреме!
Када живот у мени почне да вене.
Једном када дође време...
Када ми одену одело за всчни суд.
Схватим да је узалуд био сав труд!
Да није вредна ни једна животна блуд.
Једном када ме огрне језива студ...
Када се сви рачуни сведу.
Браду ми уреде седу!
Најежим се сваком свом греху.
Једном када се предам свом последњем
бегу...
Прсузећу и твоје грешке, знајући да не по-
седујеш никакву срамоту.
Скресаћу у брк све што имам Ђаволу!
Не сме ми он дирати тебе и твоју доброту.
Једном када будем бранећи нас, стао пред
најстрожу пороту...
И тада ћу поносно рећи да си моја драга.
Не плачи, знаш да је ово срце навикло да се
брани и страда!
За наш поновни сусрет још увек постоји
макар каква нада.
Једном када се заврши и твог живота дра-
ма...

Миладин Стојановић
НА ПУТУ БЕЗ ПОВРАТКА

Кад сам оно одлазио путем без повратка,
маховина беше стазу потплочала.
Никад као тада није била слатка
једна светлост свеће фришко искапала.
Ширио сам руке да ухватим даха,
дајош, барем, једном загрлим је видом.
А она у тами, у окуву страха,
бранила се грчем пред напуклим бридом.
Радо бих јој шапно још две злата вредне,
оне што јој рекох испод белих бреза,
где љубав за љубав никад не престаје
и где време чува наше уздисаје,
ал ме нека сила у немоћ увеза,
наједном занемех, не рекох ни једне.

Слободан Цвитковић
НЕСЕБИЧНА ЉУБАВ

очима сјај.
души воља.
телу трептај.
срцу жеља,
Да будеш моја.
Да будем твој.
Да се спојимо.
Да се волимо.
Као у великој срећи
тако у болу и у тузи,
да скидамо звезде
с ' неба сваке ноћи.
Кад искру радости
упалимо заједно,
вечностће сачувати
што је нама вредно.
Док можемо дисати,
моћи ћемо несебочно
Једно другом
љубав даривати.

Ивана Кнежевић

ЗАГОНЕТНА ДЕВОЈКА

Загонетна девојка
Каж ми мајко
ко је та девојка
у ритама
замишљена, сама,
на обали надања,
крај реке страдања,
у небеса загледана,
вечно млада,
лепа, чедна,
као бела рада?
У живот се не разуме,
године бројати не уме,
законе не познаје,
поруке не признаје,
љуби док не издахне,
лудује, тугује,
к'о дете се смеје,
најискреније на свету
срце греје.
Ко је та девојка
блажсно насмејана,
као јагње топла, мирна,
помирљива,
трпељива,
стрпљива
што срне милује
очима,
вид враћа ноћима?
Љубав
је девојка та,
мили сине,
што те ілега
из висине
Љубав,

*љубав је њо
што срце њеје
а души наноси бол.*

Миле Лисица

**СРЕЋА СЕ ДЕШАВА НА
ЊЕНИМ ХАЉИНАМА**

Шта ако се пробуди нека бескрајна дубина
У мом ушећереном оку
Као размажен пас на њеним хаљинама
На којима још шуште звезде
И котрљају се јагоде зреле
Шта ако кактуси бесно процветају
У венама пуним наранчиног сока
Као небо у свитање
И кожа заувек постане лето
У чијем загрљају спава брод
Само њеног мора
Шта ако је душа рођена
Да буде украс црно-белим фотографијама
На трепавицама да је носиш као пахуљу
И да си цео живот слеп због тога
Што љубав коју си упознао као дете
Није љубав која тебе одраслог зна
И онда се два живота питаш
Да ли је и срећа
Срећа
Или је то био само траг твојих прстију из-
губљен негде
На њеним хаљинама
На њеним хаљинама

Весна Марјанов

УМЕСТО РЕЧИ

Уместо речи,
остављам ти поглед
који бира тишину уместо питања,
јер питања одзвањају
само када неко оде.
Понекад у сенкама крошње
сакријем мисли
које никада не изговорим
јер љубав није нужно реч,
нити појам који тражи облик
већ присутност у тренутку.
Уместо речи,
остављам ти тишину
која мирише најутро,
на тренутак пре него
што се свет пробуди,
када мисли још спавају у грудима
као птице у нежности пера.
Уместо речи,
нижем осећаје
као стаклене перле
пишем погледом
по ивици твог присуства,
док ми мисли лутају
између онога што желим да кажем
и онога што се не да дотакнути речима.
Љубав је, можда,
оно што се дешава
у трептају пре осмеха,
у погледу пре додира,
у мом немиру
док тражим начин да ти будем близу,
а да не нарушим тишину
којом те волим.
Уместо речи,

остављам ти себе
у свему што нисам рекла,
а ти си одувек знао.
Уместо речи,
остављам ти и оно што остаје
када све прође,
тиху верност срца
јер неке љубави живе дубље
када се не изговоре,
и нестају тек
када се покушају објаснити.
А ја те нисам волела само да бих то рекла.
Волела сам те да бих те носила
као светло под кожом,
као сунце под трепавицама,
као истину
за коју знам
само ја.
Уместо речи,
стављам руке уз срце
и пуштам да тишина говори.
Јер ти си ми ближи
у оном што не могу изговорити,
у слутњи,
у наслућеној топлини
што ничим није обећана,
а све у мени припада њој.
Уместо речи,
остаћу у трену
када се небо приближи земљи
само да би је додирнуло погледом.
Љубав је, можда,
онај неми трептај у тами
када се време наслони на вечност
и ништа се не дешава,
а све постоји и дише.
Уместо речи,
остављам ти присуство

у прозирности тренутка
који нико не памти,
али у којем смо обоје
тихо постали нешто
што се више не може изговорити
јер постоје истине
које само душа препозна
у оном што није речено,
а остаје вечно.

Златомир Алексић

АКО СЕ СРЕТНЕМО

Ако се случајно сретнемо
било кад и било где
прођи и не гледај ме
као што пролазиш поред излога са скупим
стварима.

И не окрећи главу
кад минемо једно поред другог
јер иза нас је прошлост.

Нека ми у ушима
остане звук твојих корака
и ништа више од мрвнца сећања
скривених у левом џепу капута
горе, до срца.

Зоран Грумић

НА ДЛАНУ

На длану те носим, трчим, поскакујем,
јер што ми дарујеш са божанским веже,
сад си моја збиља, престадох да снујем,
а љубав се срцем и душом разлијеже.
И док ниси била стварност и на длану,
твоја њежна рука у мојој је била,
будан сам те снио у свакоме дану,
младалачка жеља се обистинила.
Зато никад нећу престати трчати,
носећи брижљиво ко птицу на длану
и никада нећу вољети престати
ти залјечи сваку крваву ми рану.
Волим да те гледам срећну, насмијану
и желим да видам сваку твоју рану.

Ђурђа Бараћ

КАД ЋУТАЊЕ ВОЛИ

Љубав је кад ти лице чудно зрачи,
кад погледи шапућу више од гласа,
кад један осмех — цео свет ти значи,
а душу нешто чудно заталаса.
Љубав је кад ћутиш, а све ти је јасно,
кад срце ти лупа — као да бежиш,
кад с неким ти буде и тешко и красно,
а мислима том ћутању тежиш.
Љубав је кад си слаб, а постајеш јак,
кад не тражиш ништа, а све од себе даш,
кад један загрљај разгони мрак,
и ти за страх више и не знаш.
Љубав је кад опростиш оно што боли,
кад не тражиш доказе, ни речи високе,
кад вечност у срцу тихо се створи,
и шире се оазе — тихе, дубоке.
Без љубави смо само сенка,
глас без еха, корак без тла.
Љубав је линија крхка и танка —
али једина јача од сваког зла.

Александра Мијић

ПЛАШЉИВЕ НАДЕ

Зар си морао
у оку да ми се заломиш
кад је невреме стало?
Зар су ми пуже сломиле трње,
зар је тренутак-мало?

Заласци сунца,зар нису речи
што су негде отекле?
Да л је тренутак од века пречи,
да л су од плача усне набрекле?

Плашљиве наде да ли се зброје
у молитву срца?
Зарасле ране,да ли се гноје
на погледу од сунца?

Руком од свиле,само ме купи,
кроз око кад ме убодеш.
Стакло око мог срца покупи
да га у време забодеш.

Миладнин Дабетих

СПАС

Са које стране света долази твоја
смарагдна плима
Мирис соли те доноси док месец у вене ми
цури
оку постајеш шума, у којој и мене још мало
има
Ждрал сам, што круном пркос носи згрчен
у лептировој чаури
Бос ишчекујем зору да се загрлим са бра-
ћом лептирима
Са које стране света долази твоја врела по-
жуда
Лишћем лековитих трава сејеш тек про-
клијало семе љубави
Има ли у твојем погледу достојанства да спо-
којно легне ова срећа худа
Јесу ли сви хероји на твојој дугој коси зау-
век опијени заспали
Или постајеш искра у ноћи заробљена на
перју црног лабуда
Са које стране света су се скотрљале твоје
кестен очи
Има ли разлога за срећу док одвезујеш је-
зиком спутане руке
Да ли ћеш ме мачем по врату или ћеш не-
срећном робу помоћи
Време је стало и немо чека само на твоје
одлуке
Док бледо удара сат скривен под плаштом
отровне поноћи
Знам да машта прелази сваку границу
магновења
А музика поприма обресе римских богова
љубави
Хоћу ли се борити са пустињским песком

до истребљења
Или пустити да се потреба за тобом у својој
жељи удави
И лагано изаћи пред светину ради свог по-
губљења
Ноћас ми само ти можеш помоћи
Пружи ми руку за спас од искушења

Стојанка Манојловић

ГЛАС ЉУБАВИ

Напиши ми љубавно писмо
Оловком што пише прахом
Пиши из чиста срца 1
Искрено, не са страхом.
Немој у писму скривати
Жал за нечим изгубљеним
Хоћуда ми написани редови
Буду ослонац на тлу које губим.
Ја чекам голуба да долети
Донесе поклон мени која волим
Написано ће оставити страх удуши
Понекад ријеч може да заболи.
Моје писмо теби ће донијети
Птица која рањенајебила
Садлети високо изнад хоризонта
И њој је љубав излијечила крила.
Писмо ћу ти потписати знаком
Што оставља траг од црвеног кармина
Знак који само срце може да каже
То је порука само вољенима.
Када се пробудим у зору
Погледам казаљке на сату
Писмо ће ми бити на грудима
И срце златом цртано на врату.

Здравко Боројевић

ПОКУШАЈ ДА СТИГНЕШ

Нема те вечерас,
празна је стара клупа.
Како да те нема?
Чекајуте црвене руже
убране за тебе јутрос,
затакнуте у души мојој.
Покушај да стигнеш,
сешће неко на нашу клупу,
помакнутће букет твојих ружа,
угаситће топлину вечери
остат ћу сам на клупи.

Аћим Тодоровић

ПТИЦА ЖЕНА

Гледам да ли си жена,
стојиш на танкој жици.
Крила ти из рамена,
више ми личиш птици!
Можда си светлост само
одбегла месечини.
Да ли се ми већ знамо,
или се оку чини?
Прате ме чудни снови
и мирис свеже траве.
Твоја ме сенка лови
и лебди изнад главе.
Гледам усне и лице,
тело ти и рамена.
Скинем те са жице
и будеш моја жена!

Новак Танасић

ЈАСТУК НЕПОЧИНА

Хоћеш ли се некад и негдје, макар и у непочин пољу
ругати ријечима никлим из срца на овом папиру?
Хоћеш ли заплакати или с подсмјехом гледати бољу
страну живота, тражећи мој траг у кошмарном свемиру?
Коме да ме кажеш кад се у косе усидри позна јесен,
ко ће вјеровати да си се поиграла чак и са животом?
Кад се завртиш у неком плесу, ко ће показати на сен
у којој се огледамо само када нас мјере љепотом?
Да ли је тајна лична интима или је терет, порок људски,
да ли је гријех или дар, од јаве до сјена памтивијека?
Ко смо и шта смо, ако све наше плови на ораховој љусци
у недоглед гдје чека туђа, и без нас прљава ријека?
Немој зато никад, макар остала сама на непочин пољу
да се ругаш ријечима што се источе и оним које ћутим:
ти знаш да никада нећу тражити, и наћи од тебе бољу
јер само с тобом сам жив, без тебе ни смрт да наслутим.
Добро дошла драга, свршимо тихо игру од безличности,
трава се занавља на новом гробљу, растем и ја у пожуди.
Све је на почетку, као рођење сурово нове истинитости
други ће да суде да ли смо љубећи били луди, ил људи.

Марија Богуновић
ДРУГАЧИЈА ПРИЧА

Пегави мој,
да ли се сећаш
нашег првог изласка?
Приче су се као перле
низале без престанка...
Прошле, садашње, будуће...
Нико од нас до тада
није ни веровао
у судбинске сусрете.
А десило се баш нама
који смо се дуго тражили
а онда можда и одустали.
И баш зато, Пегави мој,
наша је прича другачија
и унапред златописана!

Миливој Трнавац
СРИЦАЊЕ ПЕСМЕ

Речи су ми вековима у понор отицале,
А ми, Песмо, били тако близу себи:
Наше обале на трен се дотицале.
Као да у загрљај и би и не би,
Река си ми или страст била - шта ли?
Ако и жедног преведе - надом опи:
Ноћу су ми стихови у сну цвали.
Авај, у перу ми се следи - уснух у синкопи!
Како, само да знаш, музика твоја топи:
Шуме риме ко набрекли морски вали.
Расипам, ево, наше дозреле снове,
А море се мрешка, надолази плима...
Не можеш, Песмо, у неке поноре нове
Кад те већ тако много у мени има!

Горан Лабудовић Шарло

БЕЛИ БРОД ПОЛЕЋЕ

Лабуд је освануо на зеленом језеру,
из ваздуха гледано, малочас,
учинило му се да је недремано око Леде
упрто у сунце јутра, и да је честар
гнездо сете, а вјерна љуба све на свету,
и све што о љубави зна.

И све је под његовим крилима
од тамјана и кантариона, све од белих
и жутих локвања, парче рибарске мреже
попут закрпе на месту где се гране врба
разилазе у гнезду, као и увек када треба
да се подметну, да помогну, учврсте.
Напослетку, нана и жалфија како она
то воли, у своју кућу када дође,
када га пронађе, зато што се то ње тиче.
Он замахује крилима, издалека личи
на крст мале цркве у шуми, и она ће,
гдегод била, осетити струјање.

Оно што види само је одраз невидљивог.
Лабуд једри средином зеленог језера.
У плави сумрак, потрчаће по води,
раширити крила пуног срца да се вине
ка граници два неба, оног које се злати
и оног што се тихо звездари.
Леда стиже, небеским сводом прекрива
гнездо, и све зна о љубави вјерне љубе.

Маја Марковић

СПИРАМ ТЕ СА СРЦА

Спирам те са срца,
Као чисто злато
невиним рукама
пуних мириса топлог песка
са влажних обала,
и модрих листова зелених маслина.
4 Кијам од полена наталоженог у грудима,
као заблуда и као истина.
У хладу испод старе смокве,
прохлађено црвено вино
слива се у врелу крв.
У сваком његовом гутљају осећам снагу
земље док растаче се венама.
Моја је душа Плава пећина.
Скидам те са табана.
Као покајник турпијам те
брзим оштрим покретима,
да те нема у корацама,
ни у речима на врху језика.
Нема те у римама,
ни између редова у песмама.
Ја сам те измислила.
Бришем те са фуснота споменара
Истресам те као каменчић из ципела.
Гужвам успомене на тебе као новине за
потпалу поред камина.
Скидам те као кошуљу
минулих лета и мењам јастучнице нато-
пљене сузама.
Са косе склањам један давно увенуо на-
ранцасти цвет.
Јавно сам се тебе одрекла, за сва времена.
Заклела се себи безброј пута у лаж се
уљуљкала.
Преко свега бих прешла

само да има топлог сунца у твојим груди-
ма, што се отима.
Небо да му је граница.
Сва мора да препливаш,
кише да утишаш,
спокојем ме успаваш.
Изван свих временских зона да се од јед-
ном појавиш ни од куда.
Ветрове да укротиш.
Да ми кажеш,
да бих преживео морао сам да те досањам.
Изнад свих тих речи
И уздаха.
Сада ме овде има више него игде икада.

Драгана Албијанић

МАШТАНА СЛИКА

У наручју твоје да сам меканоме,
скривена од света - срећна, насмејана,
у заносу да те љубим блаженоме
док нас обавија мирис јоргована.
Жељно да ме гледаш, заводнички, смело,
ко орао моћни који жртву вреба,
од погледа твога да ми дрхти тело,
а душа усходи до самога неба.
Да те мазим и шапућем занесено
да блудња си моја, надахнуће и сан,
због тебе да трепти срце ми немирно,
да увек си са мном кад се рађа нов дан.
Хеј, витеже храбри, дођи, пробуди ме!
Постани ми стваран, опипљив у несну.
Усковитлај страсти, уморасиј племе,
на ћеш крхке душе да ми чујеш песму.

Драгана Миленковић

ХАЈДЕ ДУШО ДА НЕ ГОВОРИМО

Хајде душо да се инатимо,
к'о ће боље и к'о може дуже;
неба наша ми да позлатимо
жеље ове што за тугу служе.
Кад гледамо неке туђе очи
и осмехе сличне као наше,
туга горка почеће да точи,
две самоће у већ празне чаше.
Звук тишине истрајан ће бити,
говориће да нам није стало;
сузе ћемо у очима крити,
певаћемо и плакати мало.
* Причаћемо да је љубав прошла,
једно другом да смо дали лажи;
како нам је нова срећа дошла,
док нам душа једна другу тражи.
Хајде душо да не говоримо,
да будемо ми и даље љути;
од болести једном оздравимо,
док нам инат воду не замути.
У пролазу када се сретнемо
и погледи случајно се споје;
познаћемо у очима чежњу,
љубав дивну и све њене боје.

Сандра Златановић

БЕКСТВО

Из нас вришти неизговорено,
Усне ватру бљују,
Иза седам катанаца држе струју
реке која насједино може сливу однети.
Тврдоглави, болни, рањени', проклети,
избегавамо се погледати у очи.
Ниједно од нас да истину посведочи,
а она, сваком Рвоја, у грудима тиња.
У шибљу нашег односа растиња,
остајем изгребана, повређена, одбачена као жена,
а потребна, назовинегована и неизбежна као сена.
Прекидач бомбе ситно куца,
још само мало измичу срца
од експлозије.
Храбри бегунци из сопственог рата,
наоружани неумитношћу времена,
стајемо пред непозната врата,
глумимо ватру без кремена.
Секунд нас дели од одлуке,
распада свега ил' мирнелуке,
киша лије низ олуке,
тишина пара ветра звуке...
А ми покисли, свако на својој страни,
ко осуђеници невино изабрани,
у оковима сопственим бекство смишљамо,
о будућности се властитој премишљамо.
Несвесни да нити што нас вежу,
Не држимо увек у својим рукама,
И кад покушају да нас развежу,
Бићемо чврсти у властитим мукама.

Љиљана Јелић

НЕМОЋНА МОЋ

Моћно ми делује свака мисао
кад изречена друге дотакне,
моћно ми делује и поглед оштар
ако не желим, нешто да промакне.
Моћна је и велика љубав у мени
коју на претек дарујем свима,
моћ вештине ми садрже и руке
и реч, кад желим да постане рима.
Немоћна моћ ми бива у тежњи,
немоћни ток, што немоћно траје:
неко ми 'близак, бива супротност
и као такав заувек опстаје.
Тежња ми вапи у највећој жељи,
док блиско око, око мене стреља -
и мисао, и љубав, и руке што хрле,
у немоћној моћи, падају као жеља.
У моћи премољена, немоћна бива,
а сама тежња је чедо моћи,
немоћна моћ ме све више скрива;
у тихој немоћи - сва моћ ће проћи.

Саветка Стојанова

ОДАЈЕ СЕЋАЊА

Тихи звуци, ритмички уједначени,
изњедрени из дубине срца,
инспирисани сјајем емоција из
најдубљег дела душе,
граница су између видљивог и имагинар-
ног.

Одјекују свети тонови, саздани од
безбројних чежњи које чине квинтет.

Свака емоција ствара посебну ноту -
брзо, брзо, споро, брзо, бр.зо, споро...

Откривајући Љјсуптилније емоције,
оголевши и најфинију тканину,
што можда прикрива неку ноту.

У преграђеним одајама сећања,
подељеним на минуло и будуће,
глас је пригушен, нежан као триангл
који емитује треперави звук у етар.

И поново одјекују, грациозно,
као мелодија харфе судбине,
уз пратњу клавира живота:

гласно и тихо,

брзо и споро -

шапати душе,

откуцаји срца,

симфонија неизречених истина.

Драгана Ђурковић Тошић
МОЈИМ СОКАКОМ

Шта ће ти он говорили су ми
они који су нас познавали
видиш ли да су вам
стазе на два краја града,
покушавала сам да им објасним
оно што се објаснити не може
а најбоље би било да сам ћутала.
Љубав се не објашњава
нема формуле ни једначине
са једном или две непознате...
Мирисали су пазарски сокаци
на пољубце из наше авлије
на бехаре, трешње црнице,
и белошљиве,
ветар их провлачио кроз гране топола
све док их душмани нису посекли
на пола
како се не бих у њиховим сенкама
скривали и смејали се онако
шашаво до лудила.
Говорио си ми да имам најлепше очи
и да те глас мој подсећа
на најлепшу успаванку коју си једном слушао
како је нека млада жена сина тешила
док је невреме пустошило градом.
А ја сам ти наивно све веровала
и пратила те свуда и кад је падала
киша и вејала вејавица и студен са нашег пута.
Пазарска главна улица нас је по киши
оној густој виђала како размењујемо
пољубце и смејући се трчимо боси
док пролазници они старији псују и
говоре нам како смо не васпитани и да
треба да нас буде срамота што брукамо
очеве и мајке онако дивне људе

јер ко се још јавно на улици љуби
срам да нас буде...

А оно кад је падао снег три дана и три ноћи
кад смо у градском парку „сликали се у снегу
као деца све док чика Хилмо није прошавши
препознао мој црвени капут распострт поред
тек направљене слике изапратио да ће све
испричаати мом оцу...

Волела сам да те слушам док свираш на гитари
и измишљаш музику и речи ту на лицу места па
их после заборављаш маштајући како ћеш једном
плочу да снимити и од тих пара бурме да купиш.
После си из неког разлога гитару хармоником
заменио и престао за мене да конпонујеш
заvoleо си дружења уз чашу, цигарете и неке
непознате људе.

И тада сам те волела и слепо ти веровала
и... само ми није било јасно зашто више
не могу ту да седим са тобом до касно.

Говорио си ми да кафана није место
за мене, да сам ја из добре куће и да
ми не треба да ме Пазар по томе памти
и да за мене имаш лепше надахнуће.

А ја сам ти слепо веровала... говорио си
да треба новац да зарадиш за наше двориште
у које ћеш да посадиш трешњу истоветну оној
коју је мој отац засадио поред наше куће.

Волела сам те и мислила да је истина све
што ми говориш... више нисмо боси трчали
пазарском џадом по киши и нисмо се више
љубили у инат свим присутнима онако јако
да пукне нити сам своје промрзле прсте грејала
у твојим џеповима док напољу све мрзне.

Нестали смо с првим висIBAбама и листовима
олисталих врба, лажем ти си нестао као
магла у једној ноћи младог месеца док је баба
Марта бесно просипала своје конфете мојим сокаком.
Остао је у мојој руци бели нарцис што си га узбрао

у комшијској башти прескочивши дрвену ограду
и прљубац влажан, помало неспретан као' да је први...,
И... ничег се овог заправо ни сетила не бих
да данас не осетих да висибаве.. поново цветају..
а младе гране врба траже у мом оку жуту боју
док ме у пролазу окрзну о раме стара дрхтава рука
тетка Милене, рече да је пролеће увек подсећа на мене
и да је добро што сам далеко од тебе..
' јер тобом срећа цветала не бих ни са седам небеса..
Насмеших се ... прећутах
ни овде где испраћам
цветања црвених трешања.
и Небесима гледам очи
срећу нисам нашла нити
узбрала наручје плавих звезда.

Снежана Игњић

ЖЕЉА

Кад бих могла своје руке
у мисао претворити,
да полете према теби
и милују благо, њежно,
што ничије тако неби.

Кад бих могла усне своје
у мисао претворити,
да ти на узглављу
шапатом о љубави
тихо могу зборити.

Срце бих ти послала,
да и оно о љубави мојој
откуцајем каже своје,
колико ми силно значиш
само ти , мило моје.

Или да сам птица
и да имам моћ слободног лета,
већ бих била ту крај тебе...
уселила тихо, тихо,
у тај дио замишљеног свијета.

Топлину додира осјетит`
јер жеља границе згази,
да ријечи наше нечујно лебде:
само ме воли,
само ме пази!

ПОЕЗИЈА ЉУБАВИ

Љубав није играчка времена
Шекспир, *Сонеи* 116

Српска читаоница „Лаза Костић“ у Сомбору, четврту годину за редом расписала је конкурс за најлепшу љубавну песму на српском језику. Велики број пристиглих песама сведочи о континууму посвећености стваралаца поезије романтичној емоцији коју карактеришу снажна осећања привржености, бриге и нежности према другој особи. Тај профундарни сентимент што најприсније повезује два бића у неизмерној радости или је, пак, узрок дубокој патњи, филогентестко је својство људског рода, те га барем једанпут у животу искуси свако од нас понаособ. Иако је реч о снажном емотивном доживљају, које заокупља целокупно биће човеково, овладава његовом свакодневицом и усмерава чак и снове, није свако довољно умешан да га преточи у уметничко дело, те како кажу рок стихови: “прича о љубави обично удави”. Да би се ставио истински „потпис на потпис“, што би деридијанским речником значило да се пронађе најадекватнија форма која ће у потпуности пренети аутентичност и интензитет осећања на папир, потребно је изузетно надахнуће, али и уметнички нерв и извесна вештина.

Аутори који желе да пишу о љубави, најчешће бирају поетски израз пошто је песништво по својој природи експресивно, а сликовитошћу, ритмичким и стилистичким игаријама погодан за исказивање целог

валера емотивних нијанси. Љубавна поезија заузима посебно место у опусу свих великих поета кроз векове. Било да је реч о анонимним народним генијима, античким ствараоцима, трубадуринама, песницима класицистичког периода, посебно Шекспиру, апсолутно свим романтичарима, или савременим ауторима, њихови стихови позивају читаоце или слушаоце да се над њима замисле, да открију дубље слојеве значења, усхите се лепотом казане речи и оплемене се могућношћу „силног задовољства да осећају све“. Дајући предност осећањима, страстима и машти у односу на интелект, успела љубавна поезија најудаљенија је од било какве прорачунатости, било да је реч о идејним конструктима или естетској калкулативности. Њој једнако погодује везана форма, као што је на пример сонет, као и слободни стихови. Песници романтичари довели су до врхунца могућност изражавања емоције ове врсте постављајући је на централно место својих поетски промишљања. Прво, отворили су пут да се о љубави говори неспутано, са усхићењем, које, без обзира на интензитет којим је исказано у стиху, никада није претерано егзалтирано или патетично („да од милине дуси полуде!“). Последично, они су у контексту много ширем од поезије ослободили говор о љубави који је вековима био табуизиран, нарочито ако је реч о емоцијама мушкараца. Не само да је дозвољено да се призна дубока наклоност конкретној особи у актуелном времену, него и душевна посвећеност која не престаје ни након смрти вољеног бића. Песници романтизма установили су веома строге поетске форме које стихове повезују истовремено по спољној версификацијској структури чинећи их најчешће изострофичним и обогаћеним римама, као и по иманентној (унутрашњој) логици кроз сликовитост, појачану емотивност, метафоричност, еуфонију и читаву палету стилистичких средстава од којих су нека преузели из ранијих периода, а нека су оригиналне креације које су оставштина и за будућност.

Поетичко искуство романтичара, актуелно је и данас као класични образац ствараоцима у рецентном времену. Већи број песама пристиглих на овогодишњи конкурс управо показује да у битноме „излази из шињела“ Лазе Костића, Змаја..., те смо збирку и отворили песмама те врсте надахнућа. На њих се настављају поштоваоци Дучићевог стила и сензибилитета Десанке Максимовић. Средишњи део збирке посвећен је ауторима који ступају у поетски дијалог са песницима друге половине 20. века: Попом, Миљковићем, Раичковићем, Симовићем, Парун... Тај сегмент је квантитативно најбогатији, и чини се, најдинамичнији, у смислу измене емоција: од радости сусрета и слика конзумације љубави, преко компликованих неспоразума до раскида и туге због немогућности да се успоставе трајни односи чак и међу сродним душама. За финале збирке одабрали смо песме које су поетски и мотивски веома различите: од савременог идеала зреле љубави без скривених унутрашњих струна које нас чине марионетама, преко мотива топлих мора као извора уживања, до песама које имају снажан сплет народне, античке или средњовековне мотивике, али који је начином на који је исказан изненађујуће модеран.

Писање љубавне песме је настојање да се разуме оно што људи покушавају да схвате хиљадама година. То је покушај да се пронађу праве речи да се опише неописив осећај, да се помире речи у вашој глави са емоцијама у вашем срцу. Стога ову врсту песама пишу готово сви: и млади и људи у зрелим годинама, чак и у старости. На њу, никако немају право само врхунски писци, али из тог жанра свакако имамо најлепше примере поезије.

Ову збирку посвећујемо читаоцима, са радошћу и надом да ће у њој наћи уживање и радост сусрета са емоцијом која никада не може служити ничему што је ружно и зло.

Анкица Вучковић

САДРЖАЈ

Драгиша Ераковић.....	7
НАЈЉУБАВНИЈА ПЕСМА.....	7
Мирјана Трнавац.....	8
СВЕ САМЉИ.....	8
Ненад Плавшић.....	9
ИЗГУБЉЕНИ РАЈ.....	9
Радославка Лазић.....	11
ОБЗНАНИ МИ СЕ.....	11
Драган Радованчевић.....	12
ОНА НИЈЕ ЗНАЛА, АЛИ ЈЕ БИЛА.....	12
Милевка Тодоровска.....	14
ЉУБИМ ТЕ НОЋАС.....	14
Гордана Опалић.....	15
НА МЕСЕЧЕВОЈ ПУЧИНИ.....	15
Александра Мијић.....	17
ПЛАШЉИВЕ НАДЕ.....	17
Тања Милутиновић.....	18
ШАМАНСКА.....	18
Драган Недимовић.....	19
КЛОВН.....	19
Рада Ђошан Китић.....	20
КАД БИХ БИЛА.....	20
Љиљана Кљајић.....	21
ЗВЕЗДАНИ ДВОБОЈ НАД КАЛЕМЕГДАНОМ.....	21
Весна Николић.....	22
У МОЈОЈ БАШТИ.....	22

Тања Вучићевић	24
ПИСАЛА САМ	24
Александар Ђурић	25
ПТИЦЕ & СТАКЛЕНИ ГОНГ	25
Љиљана Милосављевић	27
У СЛАВУ НОВИХ ДАНА	27
Предраг Радак	28
ЗАУВЕК	28
Моника Стојанова	29
ЧЕЖЊА ЗА САГОМ ПОРЕД МОРА	29
Светлана Бранковић	30
БИЛИ СМО	30
Цвијетин Баја Лобожински	31
БЛЕСАВИ ПОЕТА	31
Драгица Ждралић	32
РИЈЕЧИ КОЈЕ НЕДОСТАЈУ	32
Загорка Бунтхорнсаде	33
ЉУМБИРОВА БАШТА	33
Наташа Милић	34
ВРАЋАЊЕ	34
Марта Младеновић	35
ДВЕ ПОЛОВИНЕ	35
Ана Ђуровић	37
ГОСПОБИЦЕ „ВИ“	37
Јасмина Тркља	38
ПАХУЉА	38
Душан Секулић	39
ТРГ	39
Младен Милојковић	40
САКРИО САМ РЕЧИ	40
Милка Миловац	41
ЉУБАВ	41
Игор Миљковић	42
ДОК ЧЕКАШ ОНУ КОЈУ ВОЛИШ...	42

Душан Симић	43
ЈЕДНОМ КАДА	43
Миладин Стојановић	44
НА ПУТУ БЕЗ ПОВРАТКА	44
Слободан Цвитковић	45
НЕСЕБИЧНА ЉУБАВ	45
Ивана Кнежевић	46
ЗАГОНЕТНА ДЕВОЈКА	46
Миле Лисица	48
СРЕЋА СЕ ДЕШАВА НА ЊЕНИМ ХАЉИНАМА	48
Весна Марјанов	49
УМЕСТО РЕЧИ	49
Златомир Алексић	52
АКО СЕ СРЕТНЕМО	52
Зоран Грумић	53
НА ДЛАНУ	53
Ђурђа Бараћ	54
КАД ЋУТАЊЕ ВОЛИ	54
Александра Мијић	55
ПЛАШЉИВЕ НАДЕ	55
Миладнин Дабетић	56
СПАС	56
Стојанка Манојловић	58
ГЛАС ЉУБАВИ	58
Здравко Боројевић	59
ПОКУШАЈ ДА С Т И Г Н Е Ш	59
Аћим Тодоровић	60
ПТИЦА ЖЕНА	60
Новак Танасић	61
ЈАСТУК НЕПОЧИНА	61
Марија Богуновић	62
ДРУГАЧИЈА ПРИЧА	62
Миливој Трнавац	63
СРИЦАЊЕ ПЕСМЕ	63

Горан Лабудовић Шарло	64
БЕЛИ БРОД ПОЛЕЂЕ	64
Маја Марковић	65
СПИРАМ ТЕ СА СРЦА	65
Драгана Албијанић	67
МАШТАНА СЛИКА	67
Драгана Миленковић	68
ХАЈДЕ ДУШО ДА НЕ ГОВОРИМО	68
Сандра Златановић	69
БЕКСТВО	69
Љиљана Јелић	70
НЕМОЋНА МОЋ	70
Саветка Стојанова	71
ОДАЈЕ СЕЋАЊА	71
Драгана Ђурковић Тошић	72
МОЈИМ СОКАКОМ	72
Снежана Игњић	75
ЖЕЉА	75
ПОЕЗИЈА ЉУБАВИ	77

